

Pakutuvėnų prieglobstyje

Triušiai, vištos ir keisti broliai

Aušra VARPŪČINSKAITĖ

(Pabaiga. Pradžia Nr. 173, 174)
Išpūdžiais dalijasi nuo pat pirmos stovyklos į Pakutuvėnus atvažiuojantys kauniečiai Loreta ir Darius GOTAUTAI-VAIŠVILOS

Loreta: “Mano draugė Kaišiadoryse dirba šeimos centre. Ji sužinojo ir pakvietė. Neturėjom žalio supratimo, kas ten vyks. Vaikai trys. Vienam buvo tik dveji metukai. Žinojom, kad reikės gyventi palapinėse. Vasara buvo gana lietinga ir šalta. Surizikavom. Atvažiuovom į visišką nežinią. Labai nustebino tai, ką čia atradom. Visiškai kitokie tiek kunigo su žmonėmis, tiek visų žmonių tarpusavio santykiai. Bažnyčioje turime ieškoti to gyvojo tikėjimo, bet daugumoje bažnyčių esi tik pasyvus sėdėtojas. O čia visi tampa Mišių dalyviais. Išpūdžių buvo daug. Juo labiau kad atvažiuovom be išankstinio nusiteikimo. Vaikams čia buvo mažas rojaus kampelis. Maži ožiukai laisvai lakstė tilindžiuodami varpeliais ant kaklo, vištos su viščiukais landžiojo po palapines, visur bėginėjo triušiai”.

Darius: “Atvažiuovom, statomės palapinę. Kiti žmonės irgi tik kuriasi. Laksto kažkokie keisti broliai, kuriuos vakare nelabai norėtum sutikti. Ir niekas nekreipia dėmesio. Ne-

buvo aišku, kas čia vyksta. Viskas tarsi palikta kiekvieno valiai. Tik vėliau supratau, kad buvo ir yra didelis pasitikėjimas vienu kitais. Susirenka labai įvairūs žmonės su skirtingom nuomonėm, požiūriais. Bet, ko gero, tai ir yra gražiausia.

Labai vienija vaikų noras čia važiuoti. Jau nuo pavasario jie krauna kuprines ir ruošiasi į Pakutuvėnus. Stovyklos tarsi įžiebė kažkokią kibirkštį, išsidrąsinom vienas su kitu atviriau pasikalbėti. Po to įsijungėme į tokių šeimų judėjimą, kuris prasidėjo Ispanijoje, išplito JAV. Pas mus atėjo iš Lenkijos, pritaikytas Rytų Europos šalims”.

Loreta: “Tai lyg tarpinis variantas tarp bendruomenės ir nebendruomenės. Nėra dažnų susitikimų ir labai glaudžių ryšių tarp visų tam judėjimui priklausančių. Yra keli variantai: sutuoktiniams, sužadėtiniams, šeimoms, kurios turi problemų. Susitikimai būna panašūs į rekolekcijas, kur, dalyvaujant dvasininkui, šeimos dalijasi patirtimi, asmeniniais išgyvenimais. Susiejama psichologija ir teologija. Tikslas - sutuoktinių santykių pagyvinimas, atnaujinimas. Nemanau, kad ir į šią stovyklą susirinko labai darnios šeimos”.

Darius: “Šeimos, kurios atrodo labai darnios, dažnai turi daug

problemų. Esmė ne ta, kad sutuoktiniai gražiai atrodo ir vienas kitam tinka... Problemiškomis šeimomis turėtų pirmiausia rūpintis tie, kurių nori su jomis dirbti. Šeimų judėjimai pas mus dar tik prasideda. Džiugiausias dalykas šių metų stovykloje - žymus palapinių pagausėjimas”.

Loreta: “Mūsų pareiga padėti, kad žmonės apie tai žinotų. Tik kartais baisu pasidaro dėl organizatorių. Ar jie pajęgs?”

Ir beieškanti

Kristina: “Dar neturiu šeimos, bet tikiu Dievo pašaukimu. Noriu geriau suvokti, kas yra šeima. Bandau suprasti ir kitokią šeimą - vienuoliją. Tos šeimos labai panašios. Netgi tie patys įžadai reikalingi: klusnumas, skaištumas, nusižeminimas.

Pajutau, kas yra žmogus žmogui. Čia mokykla, kur reikia mokytis iš žmonių. Dažnai nepastebi, ką pats turi, bet visą laiką matai, kas

Vaikams čia rojaus kampelis

yra kitoje šeimoje. Tikėjimas nėra vien charizmatinės giesmės. Kaip tu gyveni - tai ir yra tavo tikėjimas.

Po Komunijos buvo labai gera. Visi žmonės gražūs. Dievas atėjo taip arti. Jis atėjo į žmogų. Ko gero, svarbiausia atrasti Dievą žmoguje”.

Jolantos KLIETKUTĖS nuotrauka